

РЕШЕНИЕ

№ 842

гр. София, 08.01.2026 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Второ отделение 33 състав, в
публично заседание на 06.11.2025 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Галин Несторов

при участието на секретаря Антонина Бикова, като разгледа дело номер **7381** по описа за **2025** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145 и сл. от Административнопроцесуалния кодекс /АПК/ във връзка с чл. 38, ал. 6 от Закона за защита на личните данни /ЗЗЛД/.
Образувано е по жалба на С. Н. Ф. от [населено място], чрез адв. З. Н. – САК, срещу Решение № ППН-01-1054/07.05.2025 г. на Комисия за защита на личните данни, с което е обявена жалба рег. № ППН-01-1054/29.11.2023 г., подадена от Е. П. И. за основателна по отношение на нотариус с № 508 С. Ф., с район на действие – [населено място] - за нарушение на чл. 5, § 1, б. „в“ от Общия регламент относно защитата на данните и на основание чл. 58, § 2, б. „б“ от ОРЗД, е отправено на нотариус С. Ф. официално предупреждение, че с действията си по обработване на личните данни на Е. И. е нарушил разпоредбите на чл. 5, § 1, б. „в“ от Общия регламент относно защитата на данните.

Решението се оспорва като незаконосъобразно - издадено в противоречие с материалния закон и при допуснати съществени нарушения на адм. – производствените правила. Жалбоподателят не представлявал субект на адм. нарушение по ЗЗЛД, понеже не бил администратор на лични данни. В с.з. се представлява от адв. Н., който поддържа жалбата, иска решението да бъде отменено като незаконосъобразно по съображенията, изложени в жалбата, не претендира разноси за адв. възнаграждение, претендира останалите такива.

Ответникът – КЗЛД, редовно призована, чрез юриск. В. излага съображения за неоснователност на жалбата. Претендира присъждане на юрисконсултско възнаграждение.

Заинтересованата страна – Е. П. И. - редовно призована, чрез адв. Д. излага съображения за неоснователност на жалбата. Претендира присъждане на адв. възнаграждение.

Прокурор от Софийска градска прокуратура, редовно призована, не взема участие в

производството по делото и не изразява становище по законосъобразността на оспорения акт.

Административен съд – София – град, като обсъди релевираните с жалбата доводи и прецени събраните по делото доказателства по реда на чл. 235, ал. 2 ГПК, във вр. с чл. 144 АПК, намира за установено следното от фактическа страна, изложено в процесното решение по следния начин, като не се оспорва от страна на жалбоподателя:

Производството е по преписка с вх. рег. № ПХТН-01-1054/29.11.2023 г., подадена от Е. П. И. срещу С. Ф. - нотариус с рег. № 508, с район на действие [населено място]. И. уведомява, че на 17.10.2023 г. е видяла, залепено на входната врата на апартамента ѝ, уведомление за получаване на книга от нотариус С. Ф.. Жалбоподателката информира, че уведомлението освен трите ѝ имена, съдържало вписани постоянния ѝ адрес, единния ѝ граждански номер, както и номера на мобилния ѝ телефон и че недоумява защо, макар да е разполагал с телефона ѝ, нотариусът не се е свързал с нея, а направо е пристъпил към залепянето му. Жалбоподателката твърди, че същото се случва и на 22.10.2023 г., когато отново на входната врата на жилището ѝ е залепено уведомление за получаване на книга. И. твърди, че след залепване на уведомлението от 22.10.2023 г. посещава кантората на нотариуса и получава, адресираните до нея книга, но на 17.11.2023 г. намира „същото уведомление за книгата“, съдържащо описаните лични данни, отново залепено на вратата на апартамента ѝ, независимо че вече е получила отправената ѝ нотариална покана.

Към жалба, рег. № ППН-01-1054/29.11.2023 г., И. прилага Уведомление от 17.10.2023 г.; Уведомление от 22.10.2023 г. и Уведомление от 17.11.2023 г. - всичките за получаване на книга от нотариус С. Ф.. От нотариус Ф. е изискано писмено становище по случая, което е депозирано пред КЗЛД под рег. № ППН-01-1054#2(23)/22.10.2024 г.

В становището нотариус С. Ф. сочи, че на 16.10.2023 г. му е предоставена - за връчване на Е. И., нотариална покана, в която всички лица фигурират с вписани лични данни, като в последствие единният граждански номер на адресата е „пренесен“ – по грешка, в залепеното уведомление за получаване на поканата. Позовавайки се на Решение № ППН-01-544/2020 г. от 20.01.2023 г. на КЗЛД, нотариус, в становището Ф. сочи, че връчването на нотариална покана е нормативно установено нотариално производство по реда на ГПК и при изпращането ѝ, нотариусът обработва лични данни за изпълнение на официалните му правомощия по ЗННД и ГПК, за което не е длъжимо съгласие от субекта на данните, както е предвидено по реда на чл. 6, § 1,6. „а“ от Общия регламент относно защитата на данните. Според нотариус Ф., в уведомлението по чл. 47 от ГПК, при копиране на текста от нотариалната покана с данните на адресата е допуснато да бъде изписан неговия единен граждански номер и в този му вид е залепено на входната врата на ап. 57, на четвъртия етаж на сградата, находяща се в [населено място],[жк], [жилищен адрес] вх. „В“. Нотариусът признава, че от формална страна е налице законово нарушение, допуснато поради неволна негова грешка, но твърди, че от нарушението не са настъпили вреди за жалбоподателката, нито личните ѝ данни са разпространени в интернет или до неограничен брой лица. Ф. счита, че уведомлението, евентуално би могло да стане достояние на ограничен брой лица - живущи или допуснати във входа на сградата, а и самата И., след намирането му, го е прибрала - своевременно. Нотариусът твърди, че веднага, след като е получил писмото на КЗЛД, с което се изисква становище по случая, отново е извършил обучение на всичките си служители, досежно задълженията и отговорностите, които имат при обработване на личните данни на физическите лица, както и че независимо от допуснатата грешка при копиране на личните данни на жалбоподателката, кантората му ползва специално утвърден образец на бланка на Уведомление за получаване на книга, сред реквизитите на която не фигурира единния граждански номер на адресатите. В становището се сочи, че Нотариалната камара на Република България е приела Кодекс за поведение при обработване на лични данни, одобрен от КЗЛД със Становище, рег. №

НДМСПО-17- 723/2018 г. на 22.02.2019 г., към който нотариус Ф. се е присъединил с декларация от 25.03.2019 г., а и е приел Политика за обучение на служителите във връзка с ОРЗД, както и Процедура за поддържане на регистри по чл. 30 от регламента.

Жалбата е приета за допустима от КЗЛД като подадена от физическо лице. при наличие на правен интерес и срещу лице - администратор на лични данни по смисъла на чл. 4. т. 7 от Общия регламент относно защита на данните, в срока по чл. 38, ал. 1 от ЗЗЛД и в този смисъл е допустима. На свое редовно заседание, проведено на 22.01.2025 г., КЗЛД приема жалба рег. № ППН-01 - 1054/29.11.2023 г., подадена от Е. П. И. срещу нотариус С. Ф. за допустима и конституира Е. И. - като жалбоподател, а нотариус С. Ф. - като ответна страна в административното производство. Жалба, рег. № ППН-01 -1054/29.11.2023 г. е определена за разглеждане по същество в открито заседание на КЗЛД, насрочено за 16.04.2025 г., за която дата страните са редовно уведомени по реда на В откритото заседание па КЗЛД, проведено на 16.04.2025 г. се явява адвокат З. Н., процесуален представител на нотариус С. Ф., който уточнява, че жалбоподателката Е. И. с получила адресираните до нея книжа, посещавайки кантората на нотариус Ф. едва след залепяне на третото уведомление за получаване на книжа от дата 17.11.2023 г.. видно от подписаната от нея декларация.

При изложената фактическа обстановка, въпросът, очертаващ предмета на спора, свързан с преценка дали е налице неправомерно огласяване на лични данни в нарушение на разпоредбите на ОРЗД, е този дали върху уведомленията следва да се изписва ЕГН на физическото лице и дали те следва да се залепват - в този вид, на входната врата на адреса на жалбоподателката.

АССГ, в настоящият съдебен състав приема, че жалбата е допустима. Подадена е срещу подлежащ на оспорване пред съд административен акт, който неблагоприятно засяга правната сфера на оспорващия, с оглед което за него е налице правен интерес от обжалването.

Разгледана по същество, жалбата е **ОСНОВАТЕЛНА**.

Съдът следва да прецени законосъобразността на оспореното решение на всички основания, посочени в чл. 168, ал. 1 във връзка чл. 146 от АПК, а именно: дали е издадено от компетентен административен орган и в установената форма, спазени ли са административно-производствените правила и материалноправните разпоредби по издаването му, съобразено ли е то с целта на закона.

Съдът намира, че липсва предпоставката за отмяна на атакувания ИАА по смисъла на чл. 168, ал. 1, във връзка с чл. 146, т. 3 от АПК, като не е налице незаконосъобразност на решението по смисъла на чл. 168, ал. 1, във връзка с чл. 146, т. 4 от АПК - противоречие с материалноправните разпоредби на закона.

Оспорва се от жалбоподателя, че същият при изложената обстановка е извършил нарушение като администратор на лични данни по смисъла на чл. 4, т. 7 от Регламент (ЕС) 2016/679 при обработване на личните данни на Е. И., като е допуснал нарушение на принципите за законосъобразност и добросъвестност, залегнали в чл. 5 § 1 б. "В" от Общия регламент.

На първо място, не се оспорва качеството „администратор на лични данни“ по смисъла на чл. 4, т. 7 от Регламент (ЕС) 2016/679, по отношение на нотариус СТ. Ф.. Настоящият състав на съда намира, че същият безспорно притежава това качество. Съгласно чл. 4, т. 7 от Регламент (ЕС) 2016/679: „администратор“ означава физическо или юридическо лице, публичен орган, агенция или друга структура, която сама или съвместно с други определя целите и средствата за обработването на лични данни; когато целите и средствата за това обработване се определят от правото на Съюза или правото на държава членка, администраторът или специалните критерии за неговото определяне могат да бъдат установени в правото на Съюза или в правото на държава членка., а съгласно т. 8: „обработващ лични данни“ означава физическо или юридическо лице,

публичен орган, агенция или друга структура, която обработва лични данни от името на администратора.

Решенията по жалби, касаещи ЗЗЛД се постановяват от Комисията за защита на личните данни /чл. 38, ал. 3 от ЗЗЛД/. Комисията е колегиален орган и се състои от председател и 4 членове. Решенията на комисията се вземат с мнозинство от общия брой на членовете ѝ /чл. 9, ал. 3 от ЗЗЛД/. В конкретния случай решението е взето с необходимото мнозинство - от председател и трима членове на заседание проведено на 09.02.2022 г. Следователно оспореното решение е постановено от компетентен колективен орган.

Решението е издадено в предвидената от закона форма. Съдържа мотиви, изложени са фактически и правни основания, постановен е диспозитив.

Не са допуснати съществени нарушения на административнопроизводствените правила. Жалбоподателят е уведомен за постъпилата в Комисията жалба от Е. И..

Предоставена му е възможност да вземе становище и да ангажира доказателства.

Относимите доказателствени искания на страните са уважени.

Оспореното решение противоречи на материалноправните разпоредби.

Фактичката обстановка, така както е изложена в процесното решение не се оспорва от страните по делото. Съдът приема, че са налице доказателства за разпространение на личните данни на Е. И. от нотариус СТ. Ф. по описания в жалбата начин, а именно – посочване в уведомление по чл. 47 ГПК на ЕГН на същата, залепено на входната ѝ врата на адреса, който обитава. При тези данни КЗЛД е постановила решение, с което е обявила жалбата на за основателна.

Обработването на личните данни на И. от страна на нотариус Ф., както се приема и в оспореното решение е извършено на основание и в съответствие с чл. 6, § 1,6. „в“ от ОРЗД, съгласно който обработването е необходимо за изпълнение на нормативно установено задължение на администратора на лични данни, регламентирано от Закона за нотариусите и нотариалната дейност и Гражданскопроцесуалния кодекс. В случая КЗЛД в оспореното решение приема, че неправомерното обработване на личните данни на жалбоподателката се изразява в изписване на единния ѝ граждански номер в изготвените - на основание чл. 47 от ГПК, адресирани до нея уведомления, залепени на видно за грети лица място - на входната врата на жилището ѝ по постоянен адрес. Действително, връчването на поканата се осъществява чрез съобщение до адресата, съгласно чл. 592 ГПК като са приложими общите правила по чл. 47 от Гражданскопроцесуалния кодекс. Правилно се сочи в решението, че правомощията на нотариусите да връчват книжа и документи са регламентирани в Закона за нотариусите и нотариалната дейност като целта на изготвените уведомления е да се съобщи на адресата им за съществуването на отправена до него нотариалната покана.

Няма спор, че нотариалната покана, поради своята специфика и цел, съдържа лични данни по смисъла на чл. 4, т. 1 от ОРЗД, вкл. и ЕГН като липсва нормативно изискване сред реквизитите на уведомлението по чл. 47 от ГПК да се съдържа ЕГН на адресата му. Т. твърдение не се излага и от жалбоподателя. Образците на книжа, свързани с връчването по ГПК, съгласно Наредба № 7 /22.02.2008 г. за утвърждаване на образците на книжа, свързани с връчването по ГПК, предвиждат вписване единствено на трите имена и настоящ и постоянен адрес на ФЛ - адресат на съобщението.

Факт е, че уведомленията се залепват на общодостъпни места, като целесъобразно е адресата да се индивидуализира чрез трите си имена и адрес, при невписване на единния му граждански номер. В случая обработването на личните данни на жалбоподателката И. е допустимо, при законосъобразно упражняване на задължение на нотариуса като обработването следва да не надхвърля целите, за които се обработват. Вписването на ЕГН на И. в отправените до нея

уведомления действително превишава целта, за която данните на жалбоподателката са получени от нотариус Ф.. Спорът по делото е дали това обработване на личните данни на жалбоподателката, изразяващо се в разпространението им по отношение на трети лица, без правно основание, чрез залепване на уведомления до Е. И. на входната врата на апартамента ѝ на адрес: [населено място],[жк], [жилищен адрес] е в противоречие с разпоредбата на чл. 5, § 1, б. „в“ от Общия регламент относно защитата на данните. Дали действително е налице неправомерно обработване на личните данни - в хипотезата на разпространението им до неограничен кръг лица, в нарушение на принципа за „свеждане данните до минимум, регламентиран от чл. 5, § 1, б. „в“ от Общия регламент относно защитата на данните, следва да се обсъди от съда в настоящото производство като основен елемент от състава на посоченото нарушение. От адм. орган се твърди, че констатираното нарушение, извършено от нотариус С. Ф. е довършено и в този смисъл неотстранимо като вредите за жалбоподателката се изразявали в неправомерното разпространение на единния ѝ граждански номер до неопределен брой трети лица. Настоящият състав на съда намира, че данни за наличие на доказано разпространение на данните до неограничен кръг от лица не се доказва по делото. Не се установява трети лица действително да са придобили тези данни, вкл. ЕГН. Целта на залепване на уведомлението е била информиране на жалбоподателката при минимално разпространение на данните. Няма спор, че същото е залепено на входната врата на жилището, при наличие на ограничен достъп до входа на сградата и не е залепено на таблото за обяви на етажната собственост. Т.е., в случая са положени максимални грижи от нотариуса като администратор на лични данни да предпази адресата от прекомерно разгласяване на данните му. Действително, не следва в уведомлението да се съдържат данни за ЕГН на адресата, но в случая, при посочения начин на извършване на връчването, е постигнат максимален ефект за осигуряване на дискретност и ограничаване информирането на широк кръг от лица до данните от същото. Такива, в случая биха могли да бъдат основно членове на семейството на адресата както и живущите на етаж. Няма данни по делото някой от последните или пък други лица да са узнали за съдържанието на уведомлението. В този случай не следва да се приеме, че същото е достигнало или пък да е била налице възможност да достигне като съдържание до неограничен кръг от лица, за да се приеме, че е налице нарушение на разпоредбата на чл. 5, § 1, б. „в“ от Общия регламент относно защитата на данните. Съдът приема, че оспореното решение е незаконосъобразно като издадено в противоречие с материалноправните норми и следва да се отмени като такова. При този изход на делото основателна е претенцията на жалбоподателя за присъждане на направените разноски в размер на 10, 00 лв. за държавна такса. Така мотивиран и на основание чл. 172, ал. 2 от АПК, СЪДЪТ

РЕШИ:

ОТМЕНЯ, по жалба на С. Н. Ф. от [населено място], чрез адв. З. Н. – САК,
Решение № ППН-01-1054/07.05.2025 г. на Комисия за защита на личните данни;
ОСЪЖДА Комисията за защита на личните данни да заплати на С. Н. Ф. от [населено място] сумата 10, 00 лв., разноски по делото.
Решението подлежи на обжалване пред Върховен административен съд в 14- дневен срок от съобщаването му на страните.

СЪДИЯ:

